

Wat
niemand
ziet

MARTIJN
NIEMEIJER

Leopold / Amsterdam

Eerste druk 2016

© 2016 tekst: Martijn Niemeijer

Omslagontwerp en -illustratie: Caren Limpens

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6963 2 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

1.

Pa en ma zijn dood. Sinds vanmiddag.

Dat zegt de psycholoog met zijn mooie gestreepte pak.

De politieagente naast hem knikt.

Ik kijk van zijn bijna kale hoofd naar haar dikke zwarte haar.

Ze zitten tegenover me aan de smalle tafel. Aan hun kant ligt een schrijfblok, aan mijn kant mijn pet en in het midden een doos met tissues. Ik neem er eentje uit en probeer een zwaan te vouwen.

Het papier is te slap.

Misschien dat een kikker wel lukt.

Over de tafel pakt de psycholoog ineens mijn handen beet. Hij houdt ze zo stevig vast dat ik ze niet kan lostrekken.

De politieagente schuift ongemakkelijk op haar stoel. Misschien houdt zij er ook niet van als iemand je zomaar aanraakt.

‘Roswitha,’ zegt de psycholoog. ‘Je mag nu alles zeggen wat er in je opkomt. Foute woorden bestaan niet.’

Dat klinkt hartstikke raar. Foute woorden bestaan juist wel.

Even kijk ik op. Ik zie dat hij het zelf echt gelooft.

Dan draai ik mijn hoofd weer naar de kikker. Hij ligt daar maar op tafel, half afgemaakt.

‘Wil je anders liever iets aan ons vragen?’

De handen van de psycholoog voelen klam en ruiken naar sigaren.

‘Oké, dat is helemaal niet erg. Mag ik jou dan iets vragen, Roswitha?’

Ik wil liever niet dat hij me steeds Roswitha noemt.

‘We begrijpen er namelijk niks van. Alleen dat ze dood zijn.’

Soms, als je heel hard denkt dat je hoofd helemaal leeg is, dan lukt het. Dan zijn er alleen maar wolkjes.

‘Je vader hing in een stoel. Je moeder lag languit op de grond. Ernaast lagen twee lege flessen.’

En als het niet lukt, is het toch fijn om zelf aan wolkjes te denken.

De psycholoog kijkt me lang aan. Veel te lang. Dan laat hij eindelijk mijn handen los. Hij buigt zich over de tafel, pakt de laatste tissue uit de box, vouwt die tot een punt en dept ermee in een ooghoek. Alsof er een vliegje in is gevlogen.

Snel stop ik mijn handen onder de tafel.

De politieagente tikt zacht met haar pen op haar schrijfblok: ‘Je wilde iets vragen...’

‘Ja,’ zegt de psycholoog en hij kijkt weer naar mij. ‘Kun je ons misschien helpen?’

Ik weet best dat ik nu moet knikken, of iets moet zeggen. Maar het lukt niet. Alles is zwaar, zelfs als ik aan wolkjes denk.

‘Misschien heb je iets gehoord of gezien? Iets waardoor we kunnen begrijpen hoe je vader en moeder dood zijn gegaan.’

De politieagente knikt.

‘Roswitha, luister.’ De psycholoog klinkt nu streng.

Ook de politieagente kijkt serieus.

Hun vier ogen houden me gevangen.

‘Denk je dat ze elkaar hebben gedood?’

Heel even kruipen pa en ma toch mijn hoofd binnen.

Zouden ze elkaar echt dood kunnen maken?

De klok aan de muur tikt gewoon door, zelfs als we alleen maar op elkaar zitten te wachten. Al zeventien minuten. Een kaal hok met een ijzeren tafel en vier stoelen.

De politieagente tekent op haar schrijfblok. Ringen die in elkaar haken of zoiets. Ze ziet dat ik ernaar kijk. Met een glimlach haalt ze haar telefoon uit haar jasje en legt hem over de ringen.

Hoe zei ze ook alweer dat ze heette? Fairouz, geloof ik. Ze

heeft donkere ogen. Nu knikt ze weer naar me en wijst met haar hoofd naar de psycholoog.

Het is al zo lang stil dat ik ben vergeten wat hij me vroeg.

Hij kucht. 'Ik denk dat ik wel begrijp waarom je niet wilt praten.'

Fairouz kijkt opzij en schuift een zwarte lok onder haar haarband. Er zit een moedervlek bij haar oor in de vorm van een rups. Of misschien is het eerder het lijfje van een mier. Als ze glimlacht is het alsof de mier aan een kleine wandeling wil beginnen.

'Luister je?' vraagt de psycholoog.

Ik knik.

'Je wilt je ouders beschermen, zelfs nu ze dood zijn. Dat is heel normaal.'

Fairouz wordt rood en maakt een gebaar naar de psycholoog. Hij haalt zijn schouders op.

In de hoek van de kamer valt me ineens iets grappigs op. Er staan twee rollen papier in de prullenbak. Het zijn net ogen op steeltjes. Ik volg hun blik en speur het plafond af. Afgebladderde stukken kalk, vliegenpoep, een gele lekkagevlek. Dat is alles. Als je gewoon kijkt zie je niets, maar ik snap die ogen wel. Die kijken er dwars doorheen en zien een oude landkaart met weggetjes die door een bos lopen. Je krijgt vanzelf zin om er lang rond te dwalen.

De psycholoog staat zo plotseling op dat ik ervan schrik.

'Roswitha,' zegt hij, terwijl hij zich vooroverbuigt. 'Soms is zwijgen goed, heel goed zelfs. En soms helpt het juist om erover te praten. Begrijp je dat?'

Hij pakt zijn tas van de grond en voegt eraan toe: 'Maar het geeft niet. We praten later wel, wanneer jij dat wilt.'

Hij wijst op zijn telefoon. 'Ik zie dat ik nu nodig ben bij een ander meisje. Ik kom straks nog wel kijken.'

2.

Fairouz loopt naar de deur om hem dicht te doen. Ze is klein, zie ik nu. Haar blauwe politiebroek slobbert over haar schoenen.

Eerst kijkt ze me alleen maar aan. Ze zoekt naar woorden. Dat ken ik. Dat doe ik ook altijd als ik echt iets belangrijks wil zeggen.

‘Je hoeft niet bang te zijn. We willen alleen weten wat er precies is gebeurd. Misschien heb je iets gezien...’

Geduldig wacht ik tot ze verdergaat, al heb ik natuurlijk niets gezien. Ik was de hele dag in de stad, net als alle andere dagen.

Fairouz gaat zachter praten. Ze heeft een rustige stem. ‘Misschien vind je het moeilijk iemand te vertellen dat je mama en papa lelijk tegen elkaar deden. Ik begrijp het wel als dat zo was. Heel veel mensen doen lelijk tegen elkaar. En toch hou je van ze en zij van jou.’

Haar handen fladderen als twee grasparkieten langs haar jas en haar witte bloes.

Plotseling zegt ze: ‘Wil je misschien wat eten of drinken?’

Ik schud automatisch mijn hoofd, al zou ik best wat lusten.

‘Weet je het zeker?’

Het liefst wil ik hier weg. Maar ze zal vast nee zeggen als ik het vraag.

‘Ik ga even iets halen. Voor de zekerheid,’ zegt Fairouz. En dan doet ze de deur weer open. ‘Blijf je hier wachten, Roswitha?’

‘Ros,’ zeg ik.

‘O, Ros.’ Ze herhaalt het alsof ze een nieuwe smaak proeft.

‘Mooi!’

Even twijfelt ze nog. Dan loopt ze de gang op.

Ik kijk naar de rollen papier in de prullenbak. De twee ogen staren nog precies zo naar het plafond als net. Ze laten expres niet zien dat ze Fairouz wel aardig vinden.

Door de open deur zie ik een kopieerapparaat dat staat te zoemen. Een sterke lucht drijft de kamer binnen. Ik probeer er een woord voor te bedenken, maar geuren zijn moeilijk. Zeker vandaag.

Er komt een man aanlopen om te kijken of zijn kopieën al klaar zijn.

Ik schrik overeind. Verslik me, ook al heb ik niets in mijn mond.

Hij is het, dezelfde man als vanmiddag in de steeg! Zonder leren jack, maar in die spijkerbroek met scheuren en op zijn groene gympen. Het bloed zit er nog aan. Ik zie het duidelijk zitten. In plaats van rood is het nu een vreemd soort bruin geworden.

Hij kijkt op, haalt een hand door zijn haar en grijnst naar me. Daarna draait hij zich weer om naar zijn kopieën en loopt ermee weg.

Mijn bloed kolkt door mijn aderen, zo kwaad ben ik. Het lijkt wel lava.

Dat hij juist hier zomaar rondloopt! Alsof hij vandaag niet iets vreselijks heeft gedaan! Alsof er geen bloed op zijn schoenen zit!

Dat kan toch niet zomaar? Ze moeten hem oppakken en in de gevangenis zetten.

In mijn eentje kan ik niks tegen hem beginnen. Helemaal niks.

Iemand moet me helpen.

Op hetzelfde moment neem ik een besluit.

Fairouz komt terug met broodjes, een zak chips en twee flesjes cola. Ze ziet het meteen. 'Wat is er, Ros?'

Voor het eerst sinds ik hier ben, weet ik wat ik wil zeggen. 'Oké. Ik zal praten. Maar alleen als je eerst naar iets anders luistert.'

Zo!

Even kijkt Fairouz me onderzoekend aan. Dan glimlacht ze. 'Als het belangrijk voor je is, dan luister ik graag.'

